

Příběh dvou emigrantek

Požehnáán buď Hospodin, který tě od dneška nenechává bez zastánce, jehož jméno se bude ozývat v Izraeli.“ (Rút 4,14).

O nás křesťanech se často říká, že jsme konzervativní, staromódní, usazení ve svých farnostech. Je tomu tak? Nemělo by. Bible nám sděluje radikální zvěst evangelia a vypráví o svědcích víry, kteří uposlechli Boží výzvy a odvážně se vydali na cesty do neznáma. Nemám zde na mysli jen cesty apoštola Pavla po východním Středomoří. Znamé je Abrahamovo putování z východní Mezopotámie do Cháranu v jižním Turecku a pak, s odbočkou přes Egypt, do Palestiny.

Méně si putování spojujeme s Noemi, třebaže její příběh dobře známe z knihy Rút. Příběh má čtyři, možná pět aktérů. Všichni jsou kladnými hrdiny, v jejich konání rozpoznáváme Boží záměr, Boží vedení.

Noemi je vůdčí postavou. I když není přímo začleněna do davidovského rodokmenu jako Rút a Boáz, je hlavní hybatelkou děje – s určitou nadsázkou bychom mohli říci, že zde zastává roli Hospodinova anděla. To ona se se svým manželem Elímelekem rozhodla odejít z Betléma za lepším do moábské země, tedy dnešního Jordánska. To ona zřejmě vybrala nevěsty svým dvěma synům. To ona si získala jejich lásku a, můžeme se domnívat, také jim, pohankám, dokázala vštípit aspoň nějaké povědomí o Hospodinu, o tom, že to je on, kdo řídí naše životy a do jehož péče se svěřujeme. A pokračujeme. Noemi se rozhoduje pro návrat do Betléma, ona radí snachám, aby zůstaly ve své zemi a znovu se vdaly. A když s Rút dojdou do Betléma, posílá ji paběrkovat na pole Boázovo, nikoli na pole bližšího příbuzného nebo dokonce svá vlastní, která Elímelek s Noemi v Betlémě zanechali. A nakonec to je opět Noemi, která posílá Rút v noci na humna za Boázem, aby si vyžádala jeho zastání.

Obsah čísla:

1-Příběh dvou emigrantek | 2-Výtah z jednání staršovstva | 4-Lenka | 5-Ciara se ptá Lenky | 7-Vzpomínka na dědu Vráťu | 8-Užívám si podzimu života a jde mi to | 10-Zpráva o konferenci ve Wittenbergu | 13- Jubilanti v listopadu | 14-Jde to i jinak | 14-Panenka ze Stodůlek | 15-Životní zkoušky | 16-Reformační kamion | 18-Noví členové sboru se představují | 19-K Bibli jako k mobilu | 19- Další oznámení | 20-Kalendář na listopad 2016

Pak tu máme obě snachy, Orpu a Rút. Obě měly svou tchyni upřímně rády a chtěli ji doprovázet zpět do jejího domova. Rút je titulní hrdinkou knihy, je to však spíše pasivní postava. Miluje Noemi a je jí plně oddaná, koná podle jejích pokynů. Když jsem Noemi přisoudil roli Božího posla, pak cizinka Rút je vzorovým obrazem příslušníků Božího lidu. Je starozákonním předobrazem Ježíšovy matky Marie, ostatně sama je Ježíšovou prapra...babičkou.

Posledním z hrdinů knihy Rút je Boáz. Bible toho o něm moc neříká. Byl to poctivý muž a měl laskavé srdce. Ke vzdálené příbuzné Noemi, o jejímž návratu vědělo celé městečko, se sice nijak nehlásil, ale když se na jeho poli objevila paběrkující Rút, vlídně s ní promluvil a poskytl jí svou podporu. A když za ním Rút v noci přišla na humna s žádostí, aby se stal jejím zastáncem, dal průchod právu a teprve když jiný, bližší Elimelekův příbuzný Rút odmítl, vzal si ji za ženu. Pak se jim narodil syn, Obéd, dědeček budoucího krále Davida.

Knihy Rút je jednou z nejkratších biblických knih, přesto nám vedle poutavého příběhu sděluje dvě důležité věci. Především nám ukazuje nevypočitatelnost Božích záměrů: Rút přicházející z pohanské země se stane pramáti izraelského královského rodu. A za druhé, může nás inspirovat dobrou vůlí, již je celá prodchnutá. Ať již jde o Moábské, kteří mezi sebe přijali Elimeleka a Noemi, o obě její snachy či Boáze.

Knihy Rút je v bibli jediným místem, kde se líčí narození některého z Ježíšových předků, už z toho důvodu patří příběh Moábkyně Rút do předadventního období. Je to ostatně vidět i na zlomu v životě Noemi. Jestliže dosud jsme ji mohli vnímat jako zprostředkovatelku Božího záměru, nyní se její perspektiva mění, stává se příjemcem budoucího zastání ze strany právě narozeného dítěte Obéda. Stává se z „anděla“ jedním z nás, kteří spoléháme na lásku a zastání od Pána Ježíše.

Jan Mašek

Výťah z jednání staršovstva **– čtvrtek 6. 10. 2016 v 19:00**

1. Úvodní pobožnost P. Geier z knížky Srozumívání od L. Rejchrt
2. Schválení zápisu minulé schůze, datum příští porady - čtvrtek 3. 11. 2016 v 19 hod.

3. Duchovenská práce a další shromáždění ve sboru - vše v Souterrainu a na sborovém webu
23. 10. nedělní setkání s hostem – Marie Rumlová
30. 10. po bohoslužbách rozloučení s L. Ridzoňovou
13. 11. a 20. 11. – křty ve sboru, další během Adventu
4. Konvent pražského seniorátu 12. 11. od 9:00 hod. v našem sboru - příprava
5. Příprava na příchod br. Pavla Rumla na sbor: nutno provést: nový výpis z rejstříku MK, seznámení P. Rumla s hospodařením sboru za účasti revizorů, předání sboru za účasti zástupce sen. výboru, dořešit nájemné z farářského bytu. Úvazek sbor. sestry se bude řešit po nástupu faráře, předběžný termín instalace 19. 2. 2017.
6. Středisko Diakonie Praha: k připojení Střediska Zvonek asi nedojde k 1. 1. 2017, L. Ridzoňová rezignuje na funkci náhradníka DR, pokračuje sběr uměleckých děl do aukce někdy na jaře 1917 ve středisku
7. Finanční záležitosti:
 - celocírkevní sbírky: 2.10. na Fond sociálních a charitativních potřeb (3.400 Kč), 30.10 na JTD
 - sbor uhradí účastnický poplatek SCHEA 3.000 Kč za br. Víta Henycha, ten zajistí účetní doklad
 - sbor uhradí cestovné a zápisné účastníkům semináře učitelů NŠ – 5. 11. v Brně
8. Hospodářské záležitosti a další úkoly
 - nové klíče jsou rozdány a br. Hejl provede výměnu vložek
 - po pořízení dalších kopií klíčku se budou zamykat varhany (br. Černoorský)
 - trvale: hledáme dalšího pokladníka a archiváře
9. Z došlé pošty a různé
 - Základy evangelické teologie – 3-letý kurs Pražského seniorátu I/17 – XII/19 - netýká se jen zájemců o funkci výpomocného kazatele
 - souhlas s cvičením br. Víta Henycha na varhanách
 - souhlas s pokračováním lithografické „dílničky“ (D. Molnár) někdy v říjnu, opět v pondělí
 - je již k dispozici med (po 130 Kč)

- 30. 10. v 15:00 hod. na Vinohradech ordinace nových kazatelek a kazatelů.
- Syringa – koncert v sobotu 10. 12. 2016 od 17 hod., schváleno
- Hesla JB již objednána, v Kalichu možno k nim koupit Denní čtení 2017 - viz nástěnka
- jarní bazar v týdnu od 15.5.2017
- s ohledem na využití sborových prostor pro naše vlastní akce nebylo vyhověno žádosti Faith Community Church (americký presbyteriánský sbor) o pronájem modlitebny pravidelně v neděli odpoledne, nemůžeme nabídnout ani pravidelný sobotní termín, v případě nouze nabízíme jednání o jednotlivých nedělích. Schváleno poskytnutí našich prostor (sál, JAK, kuchyňka) na jejich vánoční besídku v sobotu 2. 12. odpoledne.

10. Rozloučení staršovstva se s. f. Ridzoňovou.

Lenka

Když je někde nebo za něčím Lenka, znamená to, že určitě nebudete zívát nudou, že nebudete svědky klasických postupů, zbožných fráží, že se setkáte s laskavým humorem - ale hlavně s pravdivou a osobní vírou.

Lenka vyrostla v evangelické rodině Nadrchalových spolu se dvěma bratry. Otec Jaroslav byl dlouholetým dejvickým presbyterem, maminka Eva „oslovila“ svou laskavou povahou a dobrotou řadu lidí z necírkevního prostředí, kteří pak také začali chodit do sboru.

Už v mládeži jsme se těšili na Lenčiny originální programy. Po gymnáziu začala Lenka studovat medicínu. Rok pracovala v Anglii v Arše mezi postiženými lidmi. To pak na mládež chodily veselé dopisy psané barevnými pastelkami v okreslených obálkách. Touha studovat teologii byla ale tak silná, že Lenka absolvovala i evangelickou teologickou fakultu a později se, už jako matka tří dětí, stala druhou farářkou ve Střešovicích.

Když jsme potřebovali ve sboru nějak překlenout období mezi odchodem Hudcových a příchodem nového faráře Pavla Rumla, padla volba na Lenku. Toto „nouzové“ řešení se ukázalo jako velmi požehnané. Lenčina kázání, v nichž se jednoduše, lidsky a většinou z neotřelého úhlu pohledu zabývala biblickými tématy, nadšená práce s dětmi (výlety, tábory, přespávání v kostele, pečení chleba va večeri Páně...), čas na povídání s lidmi...

To, s čím jsme se ne moc úspěšně snažili v Dejvicích léta vypořádávat, totiž s jistou anonymitou velkého nedělního shromáždění, kde se nově příchozí či hosté mohou cítit osamoceni, Lenka zvládla za hodinu: na začátku bohoslužeb nás všechny vyzvala, ať se seznámíme se sousedy po levici a po pravici a řekneme si křestními jmény. A na konci jsme se měli pozdravit pozdravením pokoje a říci si opět křestními jmény. Od té doby se na sebe usmíváme s Hankou z Teplic a s Tomášem z Nosislavi, pokaždé když se v neděli v Dejvicích vidíme.

Po Lence se nám bude na jednu stranu stýskat, a na druhou víme, že člověk s jiným člověkem ujde jen část života. Viděno z ptačí perspektivy, ušla Lenka (jakožto farářka) s dejvickým sborem možná jeden dva kroky, ale ten pomyslný otisk Lenčina chodidla je důkladný.

Těší nás, že Střešovice jsou co by kamenem dohodil, že se s Lenkou budeme v Dejvicích tu a tam opět setkávat. Těší nás, že Lenčin manžel Peter, řečený Doktor Sympaťák, zůstává dál členem Našich pěvců, těší nás, že každý měsíc můžeme otevřít nové číslo Českého bratra a najít tam několik Lenčiných oslovujících článků či modliteb.

Milá Lenko, přejeme ti všechno dobré a děkujeme!

líh

Ciara se ptá Lenky

Jak ses k nám do Dejvic dostala?

V Dejvicích jsem bydlela od narození do skoro 30 let. Do sboru mě vzali rodiče, nechali mě tam pokřtít v necelém jednom roce.

Pak jsme se odstěhovali do Střešovic, bydlíme tam kousek od kostela, kde teď taky dělám farářku.

„Podruhé“ jsem do Dejvic přišla jako farářka, když odešli Hudcovi, a začala jsem sbor administrovat a pak tam i byla na rok a půl zvolena farářkou.

Co se ti tady nejvíc líbilo?

Lidi, atmosféra, rozsvícené vitráže, zpívání, bohoslužby, velká sborová kuchyň se sporákem a troubou, tábor, sborová sestra, všetečné děti, spousta aktivních lidí, spolupráce s diakonií, sborová dovolená v Alpách, facebook, výlety, divadlo mládeže, společné obědy, koncerty Našich pěvců, oslavy narozenin, práce křesťanské služby, ochota spousty lidí se nasadit - třeba pro bazar...

Mám pokračovat?

Znala si někoho z našeho sboru před tím než ses k nám přidala?

Znala jsem docela dost lidí, třeba tvoji babičku a dědečka, maminku a mnohé další, kteří už tam chodili dřív. Jsem ráda, že jsem se s nimi mohla po letech zase víc setkávat.

Když jsi u nás poprvé kázala styděla ses?

Myslím, že moc ne.

Kdy tě začala tvoje práce zajímat?

Mám ráda lidi, Pána Boha, příběhy a slova a nějak se to dalo postupně dohromady.

Můžeš si svoje kázání vymyslet?

Přípravu kázání si představuji jako vaření polévky ve velkém hrnci. Přidávají se tam různé přísady, míchá se to velkou vařečkou, až se to v jednu chvíli prohlásí za připravené k jídlu. Ty přísady, z kterých se vaří, jsou částečně moje a částečně odjinud, věřím, že i od Pána Boha.

Základ pro kázání je biblický text. Někdy delší příběh, někdy třeba jen jeden nebo několik veršů, ze Starého nebo z Nového zákona. Tomu textu se snažím nějak rozumět, třeba ho čtu i v jiných jazycích, hledám k tomu vysvětlení v knížkách. Vedle textu je důležitá modlitba, prosba, aby to bylo srozumitelné pro mě i pro lidi, kteří to budou poslouchat. Já do toho vkládám nějaké svoje porozumění, znalosti, vnímání lidí a světa, oblékám obrazy a myšlenky do slov.

A doufám, že Pán Bůh dopomůže, aby ten celek byl k užítku.

Co máš nejradši k jídlu?

Teď bych si dala třeba nadýchané meruňkové knedlíky se zakysanou smetanou.

Jaký biblický příběh máš nejraději?

Jednou za Ježíšem přijde otec, který má nemocné dítě. Nejdřív prosil Ježíšovy učedníky, aby chlapce uzdravili, ale oni to nedokázali. Ježíš se toho otce zeptá, jestli věří. On vykřikne: Věřím! Pak dodá: Pomoz mé nedověře. Líbí se mi to vyhrknutí a pak domýšlení, co to vlastně znamená a že i s tou vírou potřebujeme pomoci. Ježíš toho kluka uzdraví. Až potom začne kritizovat učedníky, že to dělali špatně. Měli se modlit. (*Marek 9*)

V čem se Dejvice a Střešovice liší?

Střešovice jsou na kopci. Asi proto lidi chodí do kostela pozdě.

Z nedělní školy se v Střešovicích děti vracejí zpátky na bohoslužby, po přímlovné modlitbě přijdou dopředu před stůl Páně a vyřizují posláni, říkají nahlas biblický verš, který se naučí v neděle.

V Dejvicích lidé chodí víc na biblickou hodinu. Víno při večeři Páně se nalévá taky do malých kalíšků. Sbíрка ve Střešovicích je během bohoslužeb, obcházejí se lavice s košíčkem.

Těch rozdílů bych našla hodně, jako se liší třeba zvyky v rodinách dvou dospělých sourozenců. Ale vnímám to jako zvyky, to hlavní je stejné. V Střešovicích je na čelní stěně kostela nápis: *Jeden jest Mistr váš, Kristus. Vy pak všickni bratři jste.* Tak to platí pro oba sbory společně. A nejen pro bratry, ale i pro sestry.

Pomáhá ti někdo vybírat žalmy z bible?

Proč se ptáš zrovna na žalmy?

Třeba pro úvod bohoslužeb často hledám inspiraci v Heslech Jednoty bratrské, tam je na každý den jeden starozákonní a jeden novozákonní verš, ten nedělní si často půjčím odtamtud.

Chceš nám ještě něco sdělit?

Že se mi bude po vás stýskat. A těším se, že nejste daleko.

My děti ti chceme říct že nás to s tebou moc bavilo!:-)

Mě s vámi taky. Bylo to prima na táboře a posledně při spaní v kostele jsem zjistila, Ciaro, že ty dokážeš hrát sardele ve sklepě i s nohou v sádře.

Ciara Matthews se ptala Lenky Ridzoňové

Moc děkuji sestře farářce Lence Ridzoňové za krásný rok a půl, který jsme s ní mohli prožít. Na spolupráci s ní jsem se velmi těšila a hodně jsem si z tohoto času odnesla. Lenka má úžasný cit pro každého člověka, který má trápení, navíc to opravdu hodně umí s dětmi a dnes profláknuté slovo *komunikace* s ní je radost. Také bych ráda připomněla slova Pavla Proska, která řekl při staršovstvu (velmi volně!), že Lenčiny modlitby jsou opravdové, silné a prožité. Doufám, že se i nadále budeme potkávat s ní i se střešovickým sborem při různých příležitostech.

Lenko,

děkujeme Ti za ten čas a přejeme Ti ze srdce, aby Tě práce, kterou ani jako práci nebereš, stále těšila a naplňovala, aby Tě Pán zahrmoval novými podněty a Tvoje hravost nevysychala. Prosíme také o požehnání pro celou Tvoji rodinu.

Tvoje sborová sestra

Vzpomínka na dědu Vráťu

Já a Tyge jsme si našeho dědy opravdu vážili. Byl to náš děda Vráťa! Děda měl rád svou zahradu. Vysázeli jsme spolu: růže, afrikány, dýně, mrkve, hrášek, ředkvičky, levanduli a tak dále... Taky s námi hrál hry např. kloboučku hop. A teď se budeme muset smířit, že už ho nevidíme. Je mi líto, že tu už s námi nebude moc být. Nikdy nezapomenu na jeho výborný knedlíky s vajíčkem. Mňam, to byla dobrota! Nezapomenu na jeho vtípky: Ciara je opice z Korálový ulice, zlý pes Alík, Tygeus Maximus, je ho velký kus a nebo pižulina permanenta. Ještě říkal zlá koza Andula, Marfuša Študentová, Filip = hlíst, Alánek banánek. Také si sám sobě říkal „děda vševěda“. Ráno jsem se ho třeba zeptala, jestli by mi povídal pohádku o zlaté rybce, to mi hrozně chybí. Proto tady o něm píšu, abyste to věděli, jaká s ním byla legrace.

Ciara Matthews

Chtěla bych vám všem poděkovat za obrovskou podporu při Vráťově nemoci i potom. A také vám říci, že sbírka pro speciální školu Diakonie Praha vynesla 28 953,- Kč. Moc vám všem i jménem pana ředitele Černého děkuji.

M. Študentová

Užívám si podzimu života a jde mi to

rozhovor s **Milošem Rejchrtem** k jeho kulatým narozeninám

Rozhovor, který jsme spolu vedli v Souterrainu před dvaceti lety ke tvým padesátinám, končí: „...To, že devětačtyřicítka bude nahrazena padesátkou, pro mě neznamená žádné neštěstí, žádnou bolest. Horší je třeba, že ta kolena se už tak nehejbou. Nestěžuji si na tento věk. Moudrost se sice nedostavuje - pořád ještě - ale dostavuje se taková větší shovívavost, taková nějaká schopnost nést sebe sama. Když už člověk sám se sebou 50 let vydržel, tak si na sebe tak trochu zvykl, už je se sebou smířený. Je to docela dobrý pocit, že si rozumím. Jsem na sebe takovej hodnej, sám k sobě velkorysej, taky trošku vím, co od sebe můžu čekat. A snad jsem trochu shovívavější i vůči svým bližním. V tomto ohledu není věk špatná okolnost. Takže já se ani těch dalších čísel s nulami nebojím.“

Miloši, platí to stále? Neděsí tě blížící se kulatiny?

Kdepak, neděsí, ale překvapuje mne, že už jsou tady! Nečekal jsem, že se dostaví tak brzy. Bývaly časy, kdy od začátku školního roku do Vánoc to trvalo věčnost. Když jsem byl ve věku starců na chmelu, pociťoval jsem těch sedmnáct let života jako epochálně dlouhou dobu, zatímco dnes mám pocit, že jsem své

padesátiny slavil především. Vypadá to, že s přibývajícímí lety se všechno zrychluje, což ovšem je optický klam, to my zpomalujeme a všechno nám déle trvá. Ale proč ne, však není kam spěchat.

Jak tráví čas náš nezapomenutelný dejvický farář Miloš Rejchrt? Předpokládám správně, že ne na výměnku?

Čas tráví mne, řekl bych, čímž naznačuji, že potěšení ze všelijakých slovních hříček a jazykových her mne neopouští. Čas travič zatím jen tak cvičně vypouští kapky jedu tu do kolen či bederní páteře, tu do slinivky břišní a cukruje mi krev. Prostě klasika začínajícího sedmdesátníka, nic dramatického. Vymíňovat jsem si nemusel nic, neb jsem se před nedávnem (pouhých čtyřicet šest let tomu nazad) šťastně oženil, navíc výhodně, takže teď si spokojeně spolumajetnický předu v rodinném domku. Odtud často vyrážím na samotářské výpravy do lesů na jih a západ od Prahy, tam zhluboka dýchám a asi medituji, neboť se po návratu vždycky cítím tělesně fit a duchovně částečně znovuzrozen.

Pevný úvazek mám jediný, členství v Etické komisi České republiky, což je ale název trochu matoucí, jsme cosi jako odvolací správní orgán, který vyřizuje Ministertvem obrany zamítnuté žádosti o přiznání statutu odbojáře proti komunismu. Tu a tam někde někdy kážu, ale opravdu zřídka (např. před rokem v katedrále sv. Petra v Ženevě při rozhlasovém přenosu). Kázání ve sboru v Kobylicích ale rád a s užitkem poslouchám, též se účastním biblických hodin. Poměrně dost se věnuji zpěvu s dětmi na základce Bratrská škola v Holešovicích, kam chodí můj vnuk Eliáš. Občas mne vyzvou z Českého rozhlasu, abych něco pověděl na mikrofon. Nenudím se ani trochu.

Vždycky jsi byl všestranný - byl jsi farářem, topičem, hercem, překladatelem, disidentským aktivistou, redaktorem rozhlasu, učitelem, skladatelem i textařem ... Čím jsi teď nejvíc?

Cha chá, to je slušný výčet, víc toho stihl snad jen Cimrman! Kdybych měl bilancovat, tak o spoustu vyjmenovaných činností jsem jenom zavadil, snad jen jako topič jsem byl nadprůměrně zdatný a ceněný. Teď jsem ponejvíce osoba samostatně výdělečně nečinná. Prostě užívám si podzimu života a jde mi to, vždycky jsem měl podzim ze všech ročních období nejraději.

Napsal jsi v poslední době nějaké nové písničky? Která byla vlastně tvá zatím poslední?

Nenapsal. Možná tou poslední byla jednoduchá dvanáctitaktovka pro Berany z počátku devadesátých let „Otče Abrahame“. Ta byla myslím docela prorocká, neboť se v ní prosí o restituci víry, nikoli cenných papírů a jiných majetkových

hodnot. Ostatně výskyt mých písniček v oficiálním zpěvníku ČCE považují za drobné nedorozumění. Já je páchal v představě, že se někde s kytarou párkrát zazpívají a brzy zapomenou. Spíše jsem očekával, že svými neumělými popěvkou vyhecují jiné, kdo to budou umět, aby napsali písničky svoje a lepší. To se taky moc nepovedlo...

Vzpomeneš si někdy mezi smrtí dalších a dalších životních událostí a množstvím úkolů, které jsou na tebe nakládány, na své působení v Dejvicích?

Ale ovšem, setkávání a společné konání v dejvickém sboru mne ovlivnilo, až i formovalo. Stále si nesu z dejvického suterénu povzbuzení, že křesťané, aby žili jako církev

Páně, nepotřebují latifundie, katedrály a vůbec jakoukoli okázalost, to důležité je dění mezi nimi. V dejvickém sboru se děly věci nenápadné, přitom veliké a krásné. Když jsem před rokem v městě Kalvínově stoupal v neděli ráno k bohoslužbám, vybavilo se mi, jak jsme těmi uličkami jednou stoupali s Našimi pěvci a přitom čtyřhlasně zpívali a Ženevané nám mávali z oken. To je něco víc než vzpomínky, to je kus života bohatého a naplněného a ten ve mně zůstal.

Jak vidíš ze své životní perspektivy naši církev: jaký by měl být její úkol, co by měla přinášet?

Nedávno jsem slyšel v rádiu přítele biskupa Václava Malého, ten citoval výrok bývalého papeže Benedikta XVI., že církev by měla být kreativní menšinou. Myslím, že právě pro naši ČCE je to přání ušitě na míru. Kreativita je vždycky záležitost jedinců, ale jedinci potřebují prostředí, kde mohou svou nápaditost posilovat a korigovat ji nápady druhých, kde se jim poskytuje střecha nad hlavou a jiné vhodné vnější podmínky. Českobratrská evangelická církev

Foto: J Hlavsa

nechť je shromaždištěm kreativních pozitivních deviantů. Více a méně od církevní instituce nečekám.

Co bys nakonec vzkázal čtenářům Souterrainu?

Pozdvihněte srdce a věřte, že od lásky Boží nás neodloučí nic, ani zima ne, natož podzim!

Za rozhovor děkuje Lydie Härtelová

Zpráva o konferenci ve Wittenbergu

Jiskra - plamen - oheň? K evropskému charakteru reformace

O Kirchentagu jsem v Souterrainu již psal. Nyní německé evangelické církve budou Kirchentag v roce 2017 pořádat v Berlíně a ve Wittenbergu. <http://www.lutherstadt-wittenberg.de/luther2017/deutscher-evangelischer-kirchentag/> Celé Německo v tom roce slaví výročí 500 let od Lutherova přibití jeho 95 tezí na vrata wittenberského zámeckého chrámu. Proto i ten Wittenberg. Začátkem října jsem se tam zúčastnil konference na téma: **Jiskra - plamen - oheň? K evropskému charakteru reformace.**

Konferenci pořádala Sasko-Anhaltská Evangelická akademie. Byla to jedna z prvních vlastovek oslav, i když přípravy na pětisté výročí německé reformace jsou již v plném proudu po celém Německu. A samozřejmě i ve Wittenbergu, který leží přibližně 100 km jižně od Berlína. Tam se však ještě rekonstruuje o sto šest. Dodnes je vidět, že ta oblast patřila do tehdejší NDR. Pravda, živá a výstavní je již dnes hlavní třída, ano i spodní oblasti směrem k Labi, ale jinak město je dodnes žalostně pusté. Uvědomoval jsem si tam, jak hrozné dědictví po tom marxistickém socialismu dosud společně neseme na svých bedrech. A je nezbytné být obezřetný před jakýmkoli formami marxismu...

V programu konference bylo uvedeno: Reformační hnutí je evropské hnutí, které s Lutherem ani nezačalo, ani s ním nekončí.... Jiskry reformace vykřesaly Valdenští v Itálii, Lolardi či Viklef v Anglii, ty přerostly v plamen a oheň za české reformace a pak i za Martina Luthera, jakož i Johanna Calvina ve Švýcarsku... Konference si má uvědomit evropský důraz dějin reformace a poskytnout inspiraci pro budoucí zpracovávání historie v kontextu evropské budoucnosti. Intensivním zpracováním evropské dimenze dějin reformace se má přitom současně probudit vědomí, že dnešní chápání národů má velice málo společného s tehdejšími národy, vymezenými jazykem...

Konferenci uvedl bratr Gerhard Frey-Reininghaus, který byl spoluorganizátorem

konference. Ze strany Akademie mu byl vysloven dík za prosazování osobnosti M. Jana Husa.

První přednáška byla svěřena profesorovi systematické teologie dr. Michaelovi Welkerovi z Heidelberské univerzity. Hovořil na téma evropská reformace od 13. do 16. století. Látku probral systematicky zevrubně a v následné diskuzi byla navozena i tematika mezináboženských vztahů, o kterých také krátce pohovořil, jakož i o velmi otevřené diskuzi na témata bohoslovná, která na univerzitě probíhají či i o studentech i vyučujících muslimské orientace jiných univerzitních oborů a o vzájemně otevřené a vstřícné diskuzi, která tam probíhá mezi těmito dvěma myšlenkovými světy. Při těch větech se mezi posluchači nesl polohlasitý hovor, nikdo však nevznesl žádnou poznámku.

Dalším tématem večera byla přednáška o výzdobě zámeckého chrámu - tedy toho chrámu, na jehož vrata Martin Luther, wittenberský mnich 31. října 1517 přitloukl své teze. - Zámecký chrám si taky zažil své - především za sedmileté války byl vypálen a poničen, jakož i zámek, takže po těch vratech již není ani památky. Téma programu znělo: Walhalla po prusku - Hledání evropských stop v zámeckém chrámu. Pojednána byla především novodobá výzdoba chrámových oken. V oknech jsou zobrazeni jednotliví evropští reformátoři. Jako reprezentanta české reformace si komise a tvůrci vyobrazení vybrali bratra Jana Augustu (byl Lutherovým žákem). V rámci té přednášky byly promítnuty i jednotlivé obrazy či sousoší evropských reformátorů, zpravidla německých autorů 17. až 19. století, tam je Jan Hus vyjádřen urostlou postavou, vždy s elegantním plnovousem. To uvádím jen pro hnidopichy, kteří kritizují Šalounovo pojetí Husa. Na závěr dne jsme se zúčastnili večerní pobožnosti v zámeckém chrámu, na jejímž ukončení jsme zpívali píseň Jezu Kriste, štedrý kněže.

V sobotu přišly na řadu české přednášky: PhDr. Eva Doležalová pronesla velice živým přednesem zásadní slova na téma Český utraquismus v evropském kontextu - Vítězí pravda? Dr. Doležalová působí jako vedoucí vědecká pracovnice v Historickém ústavu Akademie věd a je členkou modřanského sboru ČCE. Představila vývoj české reformace od jejích historických počátků ve 13. století až na začátek pobělohorského období. Upozornila na některé jevy a vlivy, které ranou reformaci v Čechách (mnohem méně na Moravě) vyvolaly. Bylo to zejména kritické kazatelství, obracející se k širšímu městskému obyvatelstvu a poukazující na špatný život společnosti i církve, ale také epidemie a jiné katastrofy – zejména vlna černé smrti v polovině 14. století a s nimi spojené očekávání příchodu Antikrista a Posledního soudu. Církevní reforma v Čechách prošla bouřemi husitských válek a vyústila ve zrod utrakvismu jako (aspoň

dočasně) uznané větve římské církve, ale také v odtržení samostatné církve, nejprve táboorské a poté bratrské. Za vrchol české reformace lze považovat pokus o ustanovení České konfese (1575), formující se zejména pod vlivem luterské reformace a augsburské konfese, ale zahrnující i tradici českého utrakvismu. Náboženskou toleranci, potvrzenou ještě nakrátko Rudolfovým majestátem (1609), však ukončily nejprve domácí boje o právo na svobodnou víru a v posledku restituce katolictví.

Odpoledne probíhaly semináře v pracovních skupinách: Valdenští a První reformace - teologie a politika, Unitas Fratrum - model ekumenicko-reformační svobodné církve, Švýcarská reformace, Reformace na britských ostrovech a Ženské rysy reformace. Večer obšírně promluvil ThDr. Peter Morée, docent Evangelické teologické fakulty na téma Národní paměť a reformace – o nacionalizaci reformace v 19. století. Jistě, k nacionálním otázkám toho časového vymezení, včetně první půle 20. století, se kriticky stavěli všichni posluchači, opět ale v plénu převládal názor i o pozitivním smyslu národního vnímání reformace i v dnešní době (soudím podle potlesku). Ovšem na můj vkus se velice málo hovořilo o Janu Husovi, i když, během konference, byl mnohokrát zmiňován, i jako Vikleřův stoupenec. S respektem byl zmiňován Jeroným Pražský. A když se hovořilo o reformačním školství, jen spoře jsem zaslechl jméno Jana Ámose Komenského.

V neděli dopoledne se konala bohoslužba v Městském chrámu Panny Marie, kde kázal Martin Luther. Kmenovým kazatelem chrámu tehdy byl Lutherův současník a přítel farář Johannes Bugenhagen. V duchu reformátorových Invokavitních kázání (kázání o postních předvelikonočních nedělích), jimiž Luther vykládal své reformační cíle, tam dnes byla obnovena řada Proslovů z kazatelny, kdy jsou na Lutherovu kazatelnu (již ne původní) zváni významní kazatelé či osobnosti. Luthera k oněm invokavitním kázáním před velikonoce 1522 přiměl stav reformace ve Wittenbergu. Bezmála rok před tím papež na něj uvalil klatbu a kurfiřt Fridrich Moudrý se reformátora ujal a ukryl ho na svém hradě Wartburg - tam Luther za tu dobu stihl přeložit Nový zákon do moderní němčiny - nicméně donesly se mu zprávy o radikalizaci reformního hnutí: bohoslužby bez ornátů, kázání v němčině, vysluhování pod obojí (sic) a proto Luther, i přes odpor kurfiřta, před postní dobou opustil své útočiště a vrátil se do Wittenbergu, kde se v postních kázáních snažil uvést stav věcí podle svých představ.

Tu neděli při konferenci na Lutherově kazatelně promluvila Claudia Roth, místopředsdkyně německého Spolkového sněmu (21. srpna 2016 z kazatelny

kázal spolkový prezident Joachim Gauck). Po proslovu Claudie Roth následovala debata mezi protestanskými a katolickými teology. A posléze ukončení konference.

Myslím, že tato zpráva může být i pozvánkou na Kirchentag 2017, který se koná 24. 5. - 28. 5. 2017, věnovaný německé reformaci. Doporučuji.

Marek Světlík

Jubilanti v listopadu

Miloslav NEKVASIL 86 let Petr MIŇOVSKÝ 75 let

Dagmar ŠIMONKOVÁ 80 let

Přejeme, aby jim Pám Bůh žehnal a byl jim každodenní posilou.

Jde to i jinak

V devadesátých letech minulého století se u nás v táborech pro uprchlíky ocitlo několik afgánských rodin.

Já jsem tehdy byla členkou staršovstva u Salvátora. Po besedě s paní Danou Němcovou a paní Věrou Roubalovou, které nám vylíčily jak to v uprchlickém táboře vypadá, se několik salvátorských rozhodlo třem afgánským rodinám pomoci.

Od té doby uplynulo 16 let. První rodina se uplatnila celkem brzy. Také díky faráři Karáskovi, který jim dopomohl k bydlení. Otec rodiny (6 dětí) našel zaměstnání ve Svobodné Evropě, dívky chodily do školy, šesté dítě – chlapeček jako miminko dostal leukémií, ale díky péči našich lékařů a obětavosti rodiny vše dopadlo dobře.

Druhá rodina se bohužel rozdělila. Otec rodiny nezacházel s manželkou v rukavičkách. Rozvedli se. Matka s dcerami zůstala v Česku. Otec se synem se vrátili do Afganistánu.

S třetí rodinou Rakinů jsme stále ve styku. Nedávno si otevřeli afgánskou hospůdku. Vaří výtečná jídla. Ceny jsou srovnatelné s našimi restauracemi. Můžete se o tom přesvědčit v ulici V Tůních 14. (Blízko náměstí I. P. Pavlova.) Budete spokojeni s kvalitou jídla i odbornou obsluhou. Je zde možno slavit svatby i promoce.

Co říci na závěr? Je možno pomáhat potřebným migrantům začleňovat se do naší společnosti. Pro církve je to výzva. Jestliže zde selžeme –jsme potom solí?

Jana Kohoutová

Panenka ze Stodůlek

V sociálně terapeutické dílně Diakonie ČCE jsem v loňském roce měla možnost krátký čas v rámci praxe rekvalifikačního kurzu být a společně tvořit s klienty. Drobné výrobky, které se v dílně vyrobí, jsou příležitostně nabízeny k prodeji. Třeba o Velikonocích nebo před Vánoci v našem sboru. Letos se prodávaly též při benefičním koncertu Pavla Šporcla.

Vedoucí terapeutické dílny a její kolegyně za mnou po koncertě zašly a do ruky mi podaly panenku, „Tady máš od nás dárek!“

Koukám, ó já, vždyť držím panenku, které jsem já sama vyráběla vlásky z oranžového chemlonu do tvaru drdolu!

Divadlo Bez zábradlí má ve svém repertoáru představení Římské noci autora France D'Alessandra. Hra diváka přenese do Říma padesátých a šedesátých let 20.století. Zde se konečně setká americký dramatik Tennessee Williams s italskou herečkou Annou Magnani, o které touží psát. Do titulních rolí obsadil americký režisér Gregory Abels Simonu Stašovou a Oldřicha Víznera. Simona Stašová patří k mým oblíbeným herečkám, proto jsem si pro ni přichystala dárek, který jsem se chystala při „děkovačce“ předat. Stojím pod podiem a čekám na příležitost. Herci se klaněli a odcházeli a zase přicházeli... Byla jsem rozčilená, kdy bude má pravá chvíle vyrazit... tu si mne paní Stašová všimla a pokynula, abych přišla, jejda, na jeviště! a blíž a ještě blíž až úplně k ní... podala jsem jí tu diakonickou panenku s rezavým drdolem, stejným jako nosí i Ona... Paní Stašová zářila, usmívala se a POLÍBILA mne a pak mne postrčila směrem k panu Víznerovi, ten se také usmíval a políbil mne... Lidi, já byla jak ve zjevení!!!

Že zdravím do dílny ve Stodůlkách, teď už budou vědět, kam se poděla jejich panenka!

Eva Javornická

Životní zkoušky

Všichni jsme na cestě. Jdeme odněkud někam. Nebo jinak. Někam směřujeme. I když nás okolní svět pomocí médií a jiných prostředků přesvědčuje o tom, že naše cíle spočívají v dosažení postavení v práci, v politice, zkrátka kdekoli ve veřejném životě nebo v získání vzdělání, v pořízení majetku apod., všichni nějak podvědomě cítíme, že toto vše je jen šalba a klam.

Měli bychom se přednostně zajímat o jiné cíle. Jaké? No přece o ty, které berou v úvahu hodnoty, které nepomíjejí. Měli bychom se snažit o svůj duchovní růst. To neznamená samozřejmě, že musíme být k tomu nevzdělaní, nemajetní a bez účasti na veřejném životě. Měli bychom si jen jinak uspořádat své hodnoty, své priority.

A týká se to nás všech. Je to o poctivosti si ty věci přiznat. Je dobré, že chodíme do kostela a účastníme se sborového života. Je dobré, že se pravidelně společně modlíme. Je dobré, že se podílíme na charitativních akcích a podporujeme potřebné. Ale jen toto nestačí.

Myslím si, že jen každodenním postojem k životu, jeho hodnotám, k bližnímu svému, můžeme obhájit své lidství a tím duchovně růst. K tomu nám dopomáhají životní zkoušky. Jen jejich překonáváním můžeme postoupit dále. Je to jako ve škole. Obhájíme jeden ročník a hle – jsme ve vyšším a naše zkoušky jsou těžší. Ale stupeň dosaženého vzdělání je vyšší a my rosteme.

Co je to životní zkouška? Je to nepříjemná, někdy přímo krizová situace v našem životě. Někdy jen banální nedorozumění s našimi nejbližšími, někdy tvrdá rána osudu. Nejde o to, jak se zkouškám vyhnout, ale o to, jak se s nimi vypořádat, když nastanou. Důležité je, jak se zachováme. JAK SE Z NICH POUČÍME.

Mám takovou zkušenost, že když se situace opakuje, různá nedorozumění s bližními, různé bolavé situace, ještě jsme nepochopili, co nám daná situace chce sdělit. Možná proto, že jsme ještě k pochopení nedozráli. Možná také kvůli vlastní zatvrzelosti pochopit nechceme.

Život nám nabídne další příležitost a my dostáváme novou šanci zachovat se správně a konečně obstát.

Nezlobte se na své bližní, na jejich chování. Neobviňujte je. Možná díky konfliktu s nimi si uvědomíte něco důležitého pro Váš život, na co byste jinak nepřišli. Vyřešte ten problém, čelte mu, ale neobviňujte. Obviňováním ztratíte mnoho sil a sami nic nezískáte.

Tam, kde na řešení nestačíte, požádejte někoho o pomoc. Obráťte se na své přátele. Ale pokud i toto selže, obraťte se na Nejvyššího. Modlitba má sílu. Upřímná modlitba a prosba láme skály, ledy tají, srdce plesá. On je ten největší režisér Vašeho života.

Doporučuji všem otevřít se změnám. Změnám jakéhokoli druhu, které povedou ke zkvalitnění Vašich životů, vztahů, postavení v životě. Jen odhozením

svých předsudků, zatvrzelých postojů a neodpuštění se můžete osvobodit a být opravdu šťastni.

Všichni jsme na cestě. Různě se setkáváme, míváme, křížíme si cestu. Přeji všem, aby se dokázali poučit z nepříjemných životních situací a překonávali je s lehkostí, hravostí a úsměvem. I když vím, že je to někdy skoro nemožné, přesto věřím, že nedostaneme od Pána Boha naloženo více, než dokážeme zvládnout.

A pamatujte si:

„RADOST NENÍ LUXUS, JE TO POVINNOST !!!“

Jiřina Muzikářová

Reformační kamion

Milé sestry, milí bratři,

rádi bychom Vás pozvali na zajímavou podzimní akci v Praze. Od pondělí 21. listopadu 2016 do večera dne následujícího město navštíví, v rámci projektu Reformace na cestě, „reformační kamion“. Parkovat bude v tuto dobu na Palachově náměstí, před Rudolfinem. Akce je pořádána Evangelickou církví v Německu (EKD) a zodpovědným partnerem pro pražskou zastávku je ČCE ve spolupráci s Ekumenickou radou církví v ČR. Kamion bude od počátku listopadu 2016 do května 2017 projíždět Evropou a zastavovat se v místech, která jsou nějak spjata s reformací:

viz <https://r2017.org/europaeischer-stationenweg/>

Účelem akce je zdůraznit, že reformace se nevyčerpává pouze Martinem Lutherem a není jen německým fenoménem. Svoji cestu kamion započne v Ženevě na začátku listopadu a zakončí ji ve Wittenbergu v květnu roku 2017 na světové reformační výstavě. Celkově se zastaví na 68 místech v 19 zemích, v každém místě pak bude stát zhruba 36 hodin. Jsme velmi rádi, že Praha se stala jednou z jeho zastávek. V rámci pražské zastávky bude zřejmě též Praze udělen titul Evropské město reformace: viz <http://reformation-cities.org>

V kamionu se budou promítat krátké filmy ze všech míst jeho cesty (včetně filmu o Praze, jež nyní natáčíme) a různé podoby (knižní, divadelní, ústní) svědectví jednotlivých lidí o tom, jak se v jejich životě projevila transformující síla reformačního příběhu. Vedle samotného kamionu plánujeme stan s občerstvením, kde v průběhu akce mj. promluví vybrané osobnosti z politiky, církve a akademické obce. Na večer v úterý 22. listopadu je pak naplánováno slavnostní zakončení na ambasádě Spolkové republiky Německo.

Předběžný program pražské zastávky:

Pondělí 21. 11. 2016

18:00 - přivítání na Palachově náměstí, pozvání k událostem následujícího dne

Úterý 22. 11. 2016

10:00 - úvodní fanfáry, pobožnost

10:15-14:00 - beseda s hosty (např. prof. Milenou Bartlovou, historičkou umění a pedagožkou VŠUP)

15:00-17:45 - rozhovor s Margot Käßmann, zmocněnkyní EKD pro reformační jubilea, a Thiesem Gundlachem, viceprezidentem úřadu EKD, a dalšími hosty

17:45-18:00 - závěrečné požehnání

Ve stanu v sousedství kamionu bude probíhat doprovodný program - besedy s hosty z církví, akademické obce a politiky.

19:00 - program na ambasádě SRN (Vlašská 347/19, Praha 1) s tématem „Od české ke světové reformaci“ za účasti zástupců ekumeny, kultury, vědy i místní samosprávy.

Srdečně Vás zveme na tuto událost! Věříme, že půjde o pěknou, ekumenickou, mezinárodní akci, která nám připomene naše vlastní výročí a propojí je s reformačními výročími evropskými.

Pokud byste se chtěli zúčastnit slavnostního večera na ambasádě SRN, sdělte to, prosíme, ekumenickému oddělení Ústřední církevní kanceláře (ekumena@e-cirkev.cz), protože k účasti je nutné pozvání.

Gerhard Frey-Reininghaus a Jonáš Plíšek
oddělení pro ekumenu a zahraniční vztahy

Noví členové sboru se představují

Zdravím čtenáře Suterrainu,

jmenuji se Pavla Běliková, je mi 36 let, s přítelem Petrem jsme šťastní rodiče ani ne ročního Pavlíčka. Do Prahy jsem se přistěhovala z Pardubic, kde jsem byla 10 let členkou tamního sboru pod laskavým „vedením“

manželů Ženatých. Velkou část dětství jsem strávila na Moravě v Trstěnicích (Křtěnca) u Moravského Krumlova, ve vesničce, do jejíž historie se zapsala činnost novokřtěnců. Původně jsem středoškolská učitelka dějepisu, ZSV a němčiny, ale poslední léta jsem pracovala také jako sekretářka nebo průvodkyně. Jsem členkou hudebního uskupení Paduana Hispanica a přispěvatelem do časopisu Český bratr.

Mgr. Pavla Běliková

K Bibli jako k mobilu

Co by se stalo, kdyby ses k Bibli choval jako ke svému mobilnímu telefonu?

- * Co kdybys ji nosil všude ve svých taškách a kapsách?
- * Co kdyby ses pro ni vracel, pokud bys ji někde zapomněl?
- * Co kdybys do ní nahlížel několikrát denně?
- * Co kdybys přijímal její textové zprávy?
- * Co kdyby ses k ní choval tak, jako bys bez ní nemohl žít?
- * Co kdybys ji dával jako dar svým dětem?
- * Co kdybys ji používal během cestování?
- * Co kdybys ji používal v naléhavých případech?
- * Co kdybys ji vyměňoval, abys sehnal nejnovější verzi?
- * Co kdybys...?

... to je něco, co tě snad nutí říci: „Kde je moje Bible?“

Na rozdíl od mobilního telefonu se nikdy nemusíš obávat přerušení spojení, navíc máš neomezený tarif – Pán Ježíš za tebe již účet zaplatil.

(z knihy Angela Scarana: Modlitba s Bibli v ruce)

Další oznámení

Naši pěvci:

ne 6. 11. v 9:30 - zpívání při bohoslužbách v Dejvicích

st 16. 11. v 19:30 - zpívání při ekumenické bohoslužbě v kostele v Nebušicích (káže P. Ruml a P. J. Berka)

ne 27. 11. v 17:30 (1. advent) - adventní koncert v České televizi

Pavel Ruml nový mobil 739 373 924

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 20. 11. 2016.

Prosincové číslo vyjde 27. 11. 2016

Kalendář na listopad 2016

Bohoslužby	6. 11. s VP a NP	Pavel Ruml
ve sboru -	13. 11. křest	Pavel Ruml
neděle 9:30	20. 11. křest	Petr Hudec
	27. 11. 1. adventní s VP	Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30 (Martin Prudký, Genesis)	
Děti	ve sboru 2. a 4. čtvrtek, Suchdol - pátek	
Mládež a dorost	8. 11. a 22. 11. v 19. hodin	
x-cátníci	8.11.2016	
Naši pěvci	středa 18:30	
Křesťan. služba	porada 4. 12. po bohoslužbách	
Klub poznávání	10. 11. v 9:30 ve sboru - Židovské svátky II. (Šavuot, Sukot, Chanuka...) M. Študentová	
Hodina pohybu	14. 11. a 28. 11. v 15. 00	
Setkání s hostem	24. 11. v 19:00 - ThDr. Petr Jan Vinš, přednášející na FF a HTF UK, starokatolický kněz a generální sekretář Ekumenické rady církví v ČR a člen Našich pěvců	
Staršovstvo	3. 11. v 19:00	
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30	

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992. Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc

tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6

tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)

tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú 2400319773/2010